

И нѣмашъ изгледъ, край и четъ;
 За туй те Богъ до днесъ забрани
 Отъ толкова бѣди, душмани;
 За туй можѣ да съкрушишъ
 Мамая-Ханъ и Бонапарта;
 За туй врага си ти страшишъ
 Кога те гледа и на карта;
 За туй зовешъ се ти Света,
 За туй те любимъ, кат' баща
 И чакаме, като Месия:
 За туй си ти, Русия!

22. Ноемврия 1876.

ВЪ ЧУЖБИНА.

Като гаснемъ, като чезнемъ,
 Може скоро и гробенъ мразъ
 Неоплакани да слѣзнемъ:
 Боже, забрани ни насъ!

Забрави ни! . . Но те просимъ,
 България сжжали,
 И тозъ кръсть, що ние носимъ,
 Ти отъ нея го свали,

Я се, птички, опжтете
 Къмъ-то роднитѣ гори,
 И отъ нази поздравете
 Наш'тѣ майки и сестри.
